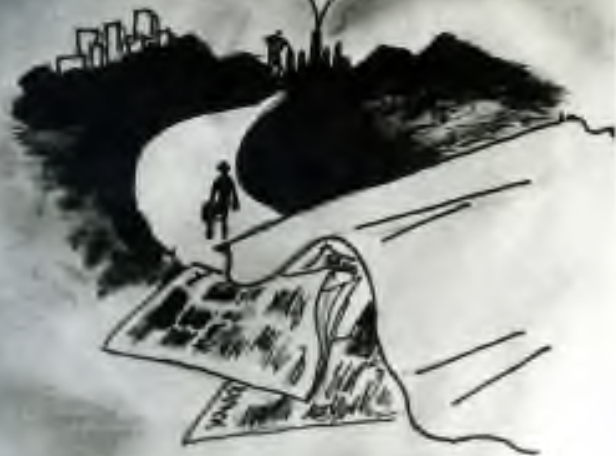

HADR

Dostává se vám do rukou nulté číslo(experimentální) občasníku? který se snaží o narušení informační blokády. Budeme se zabývat různými uměleckými směry, které se vymykají schválenému klíšé naší oficiální kultury a tudíž jsou jí opomíjeny. V oblasti tohoto kult. dění je člověk odkázán na, přece jen, těžko dostupnou literaturu z jiných krajů a měst (většinou se značným zpožděním), která samozřejmě obsahově nemůže pojmut vše to, co v našem okolí stojí za zmínku. A je toho dost....

Mimo jiné se v HADRu objeví ukázky našich předních básníků, literátů, hudeb. skupin atd.

Uvítáme v HADRu vaše příspěvky k tomu- co, kde, kdy bylo. Vaše názory, kritiku, texty písní atd. -neomezene...

Doufáme, že "Havířovský DRbník" pomůže lidem zvednout z pivních keclů, nicnedělání a přispěje k tomu co nám všem chybí.(...)

Příspěvky předávejte známou cestou. Je možno převzání zpráv jen z udáním pravomocí.

Obsah:

Severní Morava taky žije	-	R.K.
Poslední rozloučení s jednou z nás	-	F.N.
Druhá tvář POK blues	-	Cuba
Básně z let 1987-88	-	Štěpán
Grotesknost ?	-	chiloš
Perfect	-	Klokán
"A tak jsem si přečetl"...	-	naše rubrika
Ivan Wernisch	-	Výběr z díla "Zasuté zahrady"
Narkománie v ČSSR	-	Svědectví roč. XII; M č.81
Příběh o zdravotní sestře a totálním básníkovi	-	Karel Kyncl
Paní Jitřenka	-	Ivan Blatný /výběr/
Kde jsou hranice ?	-	chiloš
Na Moravě	-	
Pomůžem si sami	-	
aneb	-	Rytmiická mládež
nepropadej Naději	-	

Začátkem října se po několika letech opět konala hudební přehlídka v Třanovicích (okolí Českého Těšína). Jak na prvních, tak na druhých Třanovicích se opět setkala několik kapel různých žánrů. První koncerty se konaly na zemědělské usedlosti, ale po letech se poměry změnil (vyvlastnění egoistou), musel se další koncert konat v místním kulturním domě. Ale dost keců, chytme se skutečností.

Začátek koncertu sice byl v 19 hod., ale před 18 hod. si nebylo kde sednout (jenom na zem).

Jako první se nám představila havířovská kapela (experimentální) "PbK I". Uvedli se psychedelickou, morbidní písní... "když jsem k ní přišel, snopl ji z nosu visel..." A tak to pokračovalo dál.

Další kapela z Dolních Kounic "Adolf Morgenstern" vystoupila s výborným bluesovým programem. Třetí v pořadí vystoupila havířovská hard cord punková kapela "Radegast". Kytarista předvedl rychlou až agresivní hru na kytaru. Při této smršti z pódia se několik punkových kohoutů i jiných příznivců této hudby dostalo do taneční extáze.

Pak se představila klidná bluesová kapela (zaplať Pán Bůh) "PbK blues" z Havířova, kdy si skoro všichni oddechli.

Po krátké přestávce, než se došlo pro pivo, vystoupila další, opět havířovská kapela, a to post punková "IQ 60".

Když punk tak punk! "IQ 60" vystřídali mladí havířovští punkeři "Brachy blast", kteří

podle punkových kritiků jsou velmi nadějní.

Na závěr se představila dlouho a netrpělivě očekávaná kapela "Druhá směna v Kovošrotu" momentálně vystupující pod názvem

"Hele, nemáš nějaký drobný". Při jejich produkci, kterou hráli většina lidí se zaujetím poslouchala.

Toť vše, jenom dodat, že tato akce proběhla velmi dobře, bez účasti StB, VB, PO, IM, CO, zástupců Lidových kontrol, MNV apod.

~~U Těšína~~ se na další Třanovice.

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ S JEDNOU Z NÁS

Dne 10.12.1987 jsem seděl, jako každý den v jedné z místních restaurací, a probíhal normální všední den. Až do 18 hod., kdy za mnou přišel kamarád, který dělá u pohřební služby. Sedl si naproti mně a řekl: "Viš, koho před chvílí odvezli? Marcelu!" Po chvíli se mi vkradly slzy do očí a myšlenky se honily jedna za druhou. Přítel se zvedl a zprávu zvěstoval dál. Asi po půl hodině se dostavovali přátelé a ptali se, je-li to pravda. Nedokázal jsem nic jiného než pokynout hlavou.

Zrodila se myšlenka na sbírku peněz na věnec a květiny pro poslední rozloučení. Zpráva o sbírce se rychle rozšířila i mezi lidmi, co nemají práci. Všichni bez rozdílu mlčky přispěli.

V den pohřbu (17.12.) se lidé začali scházet na domluveném místě; v restauraci Dělnický dům v Horní Suché. Objednaná banketka, na smuteční hostinu, čekala na nás po obřadu.

Na smuteční obřad se dostavilo 50 mladých lidí a mezi nimi i rodiče přátel, kteří již nejsou mezi námi (emigrace). Mimo tyto lidi přihlížela také dvě auta plně obsazená příslušníky VB, kterým můžeme "poděkovat" za přerušení smuteční hostiny. Ale taková už bývají práva lidská.

Ale přesto, se podařilo tuto hostinu uskutečnit v lidové restauraci Pacalůvka. A to díky vytrvalosti všech lidí, kteří měli Marcelku rádi. Měl jsem radost, že se již hlídka nedostavila a my mohli tiše a v klidu....

Za věčnou vzpomínku

(F.N.)

EGON BONDY

O POČASÍ

(bázně z let 1979 - 1982)

Mraky jdou
nízkou oblohou
tou nekonečnou
cestou svou
a já se dívám na ně
Je život hrou
málo zábavnou
a vše dopadlo planě

18.10.80

DRUHÁ TVAŘ "PbK Blues"

Po odchodu Mirka Zvary z haviřovského undergroundu se rozpadla kapela "Čím hůř, tím líp" (ČEFL). Zůstali jsme sami s Pavlem K. To se psal rok 1984. Chtěli jsme udělat něco nového, ale než se vůbec začalo, vzali Pavla K. na vojnu. Zůstal jsem sám. V létě jsem poznal Milana S. a začali společně tvořit. Říkali jsme si "DUO EXPERIMENT BLUES". Celé léto jsme jezdili po undergroundových akcích a hráli co se dalo. Na podzim se k nám připojil Hynek P. Náš nový název byl "PbK Blues". Strídavě s námi hráli Bohouš K. a Derviš na bicí. První koncert byl uspořádán v restauraci Na Horákovce v Šenově. Dopadlo to celé dobře a v kládu.

O měsíc později jsme uspořádali další koncert v Šenově, ale v restauraci Na lapačce. Tato produkce byla násilně přerušena příslušníky VB, což se přítomným v sále vůbec nelíbilo a postavili se této zvůli na odpor.

~~~~~

Štěpán(Š.Š. z Š.)
Bázně z let.1987-88

Jako neupravený inkvizitor

upalují teď jednu cigaretu za druhou
a myslím, no, hádej na kterou?
Na tu, která je stejně naviditelná,
(a stejně zrádná).
Jako pavoučí síť, které se objeví
na jedné z mlhy a potom, když
se vyjasní, už tady zase nejsou
Jako sen, kteréj se mi dneska zdál

Jednou bych se rád probudil
Vedle Tebe
Odhrnul bych Ti z čela
Noční stíny a zlý sny
Ty bys pak našla v hrníčku
Od čaje
Květiny
Jako dík za to, že Tě znám.

Tma spadla jako peníz do telefonního automatu
kterým tě zháním už tolik dní
a otevřela tu
svou besednou náruč snů
Jako snad i ty
až se dovolám

Revolver Revue Jednou Nohou-nezávislé periodikum.Vychází 2-3x ročně.
Doporučujeme-výborná!!!

Obsah RRJN 6/87:

Jiří Orten- Projev noci(a pozůstalosti)
Graham Green- Způsoby umiku
L.F.Celine- Pocta Zolovi
H.P.Lovecraft- Divák
Henry Miller- Tiché dny v Clichý(první část)
Susan Sontagová- Projekt návštěvy Číny
Dmitrij Savickij- Slova

překlady

čeští autoři

K.K.Kuchynka- První pomoc,Námluvy
Františka Tichá- Touha po nemoci(výbor z veršů)
Marie Benetková- Pí Pate,Zlatý kopec
Vít Sval- Úděsné putování(úryvek)
Ivan Wernisch-Cvičné město(výbor ze sbírky JAKO KDYBY BYL)
RR-interview-MILAN HLAVSA/Tentokrát bez maskovacích manévru
rozhovor z Derakem Windbreakem
Články-úvahy-polemiky-recenze-informace-rr reports-dopisy
Alice Ostrikerová- Americká poezie,jak jí dnes formují ženy
R.Bainer- Joe Orton-legendy a svědkové
R.Hingley- Stalingrad a Stalinův teror
D.Godolphin- Násápné chlubení slavnými známými
V.Řezina- Mení všechno zlato...
SAX VON DRAK- Všechno je dovoleno,ale ne vše prospívá
Horna Pigment- Zpívá hlasitě,ale falešně
Egon Bondy- Odpověď pamí H.P.
Ištvan Leézedi- Několik poznámek k anonymní stati.
F.Kočka- Medorek.Značně opožděný ohlas jednoho díla.

J.Wolf- Mám se stále dobře.

J.Hull- Markomani v zemích srpu a kladiva.

SAX VON DRAK- Rock s vyprázdněným obsahem.

příloha - Petr Sedláč- Příběh GARŽE + texty.

GROTESKNOST?

V tomto týdnu skončila v Praze v galérii Staroměstské radnice docela poutavá výstava pod názvem "GROTESKNOST V ČESKÉM VÝTVARNÉM UMĚNÍ 20. STOLETÍ". Zajímavá už tím že se zde vystavovala šila, která byla po mnoho let nepřístupná veřejnosti

Hned při vstupu do místnosti expozice člověk narazí na volně pohozenou manžel-skou postel (v tomhle jsem viděl ze strany pořádajících spíš černý humor- ten den jsem byl dost utrápen). Už interiér vypadal lákavě. Improvizované obložení z hrubých neholbovaných fošen, na kterém byly rozmístěny obrazy, budilo dojem, že ho sem omylem zavazlí lešenáři. Hned nad postelí je obrázek od Josefa Čapka. Maiwí formou namalovány dvě postavy. Snad Šašek a balerína s vájířem při tanci; nese název "Excentrici". Po stranách postele stojí dvě fantasmagorické postavy (plastiky Michala Gabriela) "Ptakočlověk" a "Houslista". Tolik snad k prvnímu pohledu. Nebudu se rozepisovat o jednotlivostech. Jsou tady zhrnčiděna díla řady našich výtvarníků:

M. Medek, K. Nepraš, J. Štýrský, J. Famaš, A. Wachsmann, V. Chada, Z. Sion, J. Načeradský, J. Šopko, K. Hlaváček, V. Kolkolík, F. Kupka, M. Pímer, L. Novák, F. Gross, Váchal a Zrzavý.

Napadlo mě, že grotesknost českého výtvarného umění má za století historických změn a průserů posun k velmi vážným věcem; otázkám reality.

Obrázek V. Chada ilučiřovaný Kristus- dvě postavy pod křížem; jedna z nich močí Kristovi pod nohy.

Obrázky K. Hlaváčka z cyklu "prestibolo duše"; stačí jen názvy: "Poprava duše", "Pantom (Přízrak davů)", "Vyznanec".

Obrázky Váchala- cyklus šesti kolorovaných kreseb: "Pohoří smutku, Odcházející žena, Zoufalství, Záhrobí, Paralytik, Bolest".

Inu, smutná grotesknost. Přítel Štěpán se vyjádřil, že to vypadá jako bychom se neměli smát!

Závěrem snad dodat; stálo to za to...

chiloš

P R Á V Ě V Y Š L O V O K N O Č Í S T O 13

Vřele doporučujeme!!!!

PERFECT

Prakticky žádná možnost publicity našeho případu z léta 87 mě přímo nutí informovat čtenáře HADRU o tom, že nevybírám represe včetně mlácení, nadále pokračuje proti nekonformním mladým lidem, příznivcům rockové hudby.

V srpnu 87 jsme měli možnost shlédnout vystoupení polské rockové kapely "Perfekt" v Bystřici nad Olší. Příležitost jsme si nenechali ujít.

V den koncertu proudily vesnicí davy mladých lidí směrem od nádraží na místo konání akce. Oplocený areál se zastřešeným pódiem, místem na tančení, lavičkami

Pohled na hlavní
místnost výstavy

Dvě plastiky Michala

Gabriela

"PTAKOČLOVĚK" a "HOUSLISTA"

Nad čelem postele Karel

Čapek "EXCENTRICI"

- dále vpravo (v pozadí)

V. Chad - "UKŘÍŽOVÁNÍ"

- dominující obraz -

Jiří Načeradský "NOC"

Plastika (červená barva)
Karla Nepraše "VELKÝ
DIALOG"

obrazy (zleva doprava)
Josef Čapek "FANTOMAS"
Mikuláš Medek "HÁDKA"
"KŘÍK"

Jiří Načeradský "MLADÝ
FRANCIS BACON"

a stánky s občerstvením je v celku ideálním prostorem pro rockové zábavy. K našemu zklamání fungovala poradatelská služba u vchodu bezvadně. Jenže kdo umí, ten umí a kdo neumí, ten platí. O co horší byl zvuk předkapely, o to líp zněla skupina PERFECT. Na své si přišli zejména odkojenci hard-rocku, kterým nevadil ani docela slušný liják.

Všichni odcházeli s dobrým pocitem. Byla uspokojena jedna ze základních životních potřeb, potřeba kulturního vyžití. Naše iluze však narazily na tvrdou realitu. Po příchodu na nádraží v Bystřici n.O. (bylo kolem druhé hodiny ranní) jsem vstoupil do čekárny. Venku, přišlo a nebylo divu, že čekárna byla mírně řečeno přecpána. I přesto se mládež chovala k sobě ohleduplně a tolerantně. Ti, kteří se nevešli na lavice, seděli nebo polehávali na zemi. Nebylo divu, každý z nás byl umavený a prokřehlý zimou. Když jsem spatřil svoji dívku, sednul jsem si vedle ní a spolu jsme čekali na vlak. Po chvíli jsme usnuli.

Později nás probudil křik. V čekárně se pohybovalo několik příslušníků VB, kteří svými obuškami dosti nevybíravě budili spáče a ostatní vyprovázeli ven. Zřejmě přijel vlak! Tuším, že na věchmi měli v úmyslu jet směrem na Český Těšín, ale příslušníkem table skutečnost očividně nevadila. Během několika sekund byla čekárna skoro prázdná. Čekal jsem nato, až se moje dívka upraví. Vedle nás budili příslušníci posledního spáče způsobem, který častěji vidíme v hokeji než v nádražní čekárně. Při jednom ze "zakázaných úderů holí" přibral ochránce zákona také moji dívku. Zřejmě dost netrénoval anebo si řekl, dvě mouchy jednou ranou. Nevžil jsem se raději do role rozhodčího, nicméně jsem pronesl, že se jedná o něžné pohlaví. Dále to šlo velice rychle. Kdyby obušky uměly v doprovodu policajtů tančit, získaly by na nějaké soutěži určitě jednu z prvních cen. Ještě štěstí, že se takové soutěže nekonají!

Několik lidí na jednou dveřma neprojde, to později pochopili i příslušníci a přestali nás na chvíli častovat kopanci a ranami. Venku však "blues" pokračovalo za asistencí pomocníků VB. Těm místo obušků posloužily tvrdé pěsti, které by po práci měly spíše odpočívat. Musím podotknout, že někteří členové z řad VB jevíli známky opilosti. Pro příště doporučuji již osvědčený prostředek Dezodoran.

S tím, že příslušníci nemají žádné zkušenosti s nakládáním vagónů, lze patrně počítat. Osobní vozy si totiž spletli s vagóny a nás měli za jutové pytle, naplněné bavlnou. Moje dívka byla asi špatně napěchovaná, neboť se ocitla pod vozem a zde opět pomohly obušky. Bohudík, že výpravčí nedal znamení k odjezdu. Za pomoci mých známých jsme byli vtaženi do vozu a za "kamarádkského" poklepávání obuškami mohl vlak konečně odjet. Nemí třeba vysvětlovat trapnost na lékařské prohlídce při nástupu do práce. Opět jsem spadl ze schodů. Takže pozor na iluze, perfektní měl jeden defekt. Znáte ten film "Proč"?

KLOKAN

"Dosud nikdy v zemi Havlíčka, Dyka a Gelnera nezněla poezie tak v Dur",
řel Andrej Stankovič v předmluvě k antologii UŽ NA TO SERU, PROTOŽE
TO MÁM ZA PÁR

V této knize se nám představila II. generace undergroundu

(kritický sborník)

V roce 1986 vydala Edice Expedice

Převzato z RB/JN 6/87.

PŘEDSEDA VÍBORU JS KAREL SRP NA SVOBODĚ I

Dne 1.1.1988 byl z NVÚ Ostrov n. Ohří propuštěn po 16ti měsíčním vězení. Na uvítanou Karla Srpa proběhl dne 8. ledna v Opolanech u Poděbrad koncert, na kterém vystoupily skupiny MCH band a Psi vojáci, brněnské skupiny "Ještě jsme se nedohodli" a "E", folkový kytarista Milan Jakobec a harmonikář Jímí Horáček - Čert. Koncertu se zúčastnilo asi 200 osob. Koncert proběhl v pohodě bez zásahu příslušníků VB, StB.

Š.Š.Š. zahajuje rubriku- A TAK JSEM SI PŘEČETL...

Velmi zajímavý článek z Lidové demokracie ze dne 11.2. 1988. Uvádím přepis:

"VĚDECKY O NESPISOVNÉ ČEŠTINĚ"

Už 4. konferenci o argotu a slangu zahájila pedagogická fakulta v Plzni v Domě kultury ROH. Účastní se jí na 60 odborníků z Československa a zástupci několika dalších zemí. Scházejí se učitelé pedagogických a filosofických fakult, pracovníci vědeckých ústavů. Referáty přednesou i nadaní studenti. O širší publicitu referátů je postaráno vydáním sborníku. Připomeneme, slang je nespisovná mluva lidí společného zájmu, argot mluvou méněcenných společenských vrstev, jež se nyní koncentrují ponejvíce z narkomanů. Referáty zachycují, jak se výrazové prostředky mění a odrážejí životní styl těch, kteří odlišným způsobem spolu hovoří."

Toť vše z novin. Snad jen to, že autor (J.J.) má přehled. Napadlo mě, že vlastně jen lidi, kterých společný zájem je spisovná čeština, mluví spisovně česky. Ostatní, ať narkomani, lidi chodící do práce, školy, mající své koníčky, mluví buď slangem, nebo argotem. A z toho plyne ponaučení (jako v každý bajce, kde mluví i zvířata); chcete-li mluvit spisovně česky podle pravidel českého pravopisu, nežente se, nevdávejte, nechodte do práce, nemějte záliby, sedte doma a budete odměněni, jako jen pár lidí na světě..

Pozn.

Připadá mi nanejvýš ironické, když se čtenář deního tisku dovídá, že u nás existují méněcenné společenské vrstvy (vždyť takhle se psalo za dob vládnoucí buržoazie) A potom- Narkomani tvoří jádro téhle-té vrstvy? Lidé (většinou mladí), kteří hledají unik ze skutečnosti v droze, jsou nazváni méněcennou spol. vrstvou? Moudří mužové na konferencích, bádejte dál...

chiloš

MAGOROVY LABUTÍ PÍSMĚ

Básně z let 1981-85, napsané ve věznicích Litoměřice, Ostrov a Valdice.

Sbírka básní

která patří, mezi to nejlepší v české literatuře

IVAN WERNISCH

Když v roce 1961 jako devatenáctiletý vydával Ivan Wernisch svou prvotinu Kam letí nebe, dostalo se Čechům básníka. A snad takhle genetická sebejistota ho pak držela stranou generačních polemik a programových podniků. Nejspíš ho nikdy nenapadlo pouštět se do tehdy oblíbeného reformování a obnovování natožpak do kulturní žurnalistiky, třebaže patřil a patří k nejvzdělanějším hlavám. Radši byl kulisákem, tesařem a štukatérem. Sociální pád let sedmdesátých ho prostě jen přemístil: na stavbu metra, odkud se nakonec dopracoval k nočnímu hlídání čehosi, co ani nestojí za ostrahu. Jen v tom se podobal tolika jiným. Řeklo by se, že muž jeho tichého životopisu nemůže vlastně normalizátory dráždit. Jenže on hřeší hříchem jedinečnosti, převyšuje pražsko-zdeřední poetické trpaslíkování tak mocně, že mu šajneři ne a ne odpustit. Zasuté zahrady jsou výbor z Wernischovi tvorby posledních dvanácti let. Měl jsem jejich rukopis doma, když mě zavírali, protože jsem si však myslel, že se snad najde domácí vydavatel, tvrdil jsem do protokolu, že se jedná o mé verše. Dnes píšeme rok 1984 a kniha v Čechách stále není k dostání. Musím tedy s barvou ven, třebaže bych si pokládal za čest napsat sám něco tak krásného... Zasuté zahrady jsou od Ivana Wernische.

IVAN WERNISCH, nar. 1942 v Praze, vydal Kam letí nebe/1961/, Těšení/1963/, Zimohrádek/1965/, Dutý břeh/1967/, Loutky/1970/, připravovali Krále nevinátek/1972/, ale knihu sešrotovali.

Jiří Gruša

Vydala Edice Kra

Když není vyhnutí

Když už není vyhnutí a vydáváme se na cestu,
nesmíme zapomenout na nikoho z těch, kteří
dosud jen přebývali v našem domě, necháme
prohledat i maštal a kůlny a přivést každého,
kdo ještě nebyl k užitku. A najdeme toho, kdo
dovede zpívat píseň proti hadům a toho, kdo se
umí ptát na cestu a toho, kdo ponese zbraň.

Když už není vyhnutí a vydáváme se na cestu,
nesmíme zapomenout na někoho, kdo předčítá
nahlas a na někoho, kdo s námi bude hrát po-
četní hru a hry se slovy, také na někoho, kdo
napodobuje ptáky.

Na osla naložíme zpytovadlo hvězd, bdelometr,
xylofon, křišťály k zmátení démonů, píkalu
s kýchadlem, vycpaného orla, vše co je nutné
k vykonání cesty.

Nástavku k mustrčení, lebovrt, sextant, čajník
a karetní stůlek.

- -

a tebe, miláčku, když už není vyhnutí. A až
plácnou tvého osla po zadku, nesmím zapomenout
vsednout na svého...neb není vyhnutí, tvé
papilotky již chřestí ve větru, vydáváme se n
na cestu !

Kdo mohl, zaplatil
kdo zaplatil, ten si užil
Teď odlétá komínem,
marnotratník. Inu -
užil si.

Tak tedy toto zde je takzvané tégo
Mýlím se ? Bidlo k postrkování hodin ?
Časotvorné bidlo ! A propos :
kolik je ? Dvě. Pak tedy jedna pro každého.
Spokojen ?

Spokojen. Dvě s poledne - dost času na to,
abych někam zašel, málo abych vymyslel
kam.

Zřikadla

Kam panenky kam jdete
která pro mne zbudete

Ta maličká ta je má
maličká ji taky má

Vař
hrnačku
vař,
zdař se
díla
zdař,

blbečku
náš
copak to
máš,

naši sou
v betlémě
volové
nechte mě
počkejte
až,
počkejte až

Betlehem pod sněhem,
nevinátka v díře s vápnem,
budeš hito potěhem,
až tě, Jezulátko, lapnem.

nohama napřed se vznášel
alejí bílých stojanů
očí obrácených v sloup

fáče rudnou : asi už je říjen
holubi bublají : asi už se vaří

kdesi dole
se ozývaly hlasy

zapršelo, inkoustový komín
se začal rozpouštět

kdesi dole
se ozývaly hlasy, cinkot talířů smích

Vařila vařila kašičku

na chlupatém rendlíčku
tomu dala tomu dala tomu taky tomu málo
na mě se však nedostalo
utíkal jsem utíkal
až pod schody do komírky
hryzal jsem tam myši kůrky.

Moucha v ranním pivě

je večer nikdo tě nepozná
proč by taky
kam neseš růže
ty růže jsou z papíru
čpí však močí
to je tím
že je teprve večer
i když tak moc jistý si tím nejsi

zrcadla se vyprázdnila
jen tu a tam ještě sedím já
mám dopito mám dopito
ještě mi v hrdle doznívá tvůj smích
ale tvůj dobrý rozmar už mě opustil

pod omytou omítkou
odchlíplou slupkou
veselá barva
nové zdi
pod sedřenou kůrou
strženou slupkou
růžová kůže
zdi se sesouvají a za nimi veselá barva
nebe

celý den samá nepříjemnost
Moucha v ranním pivě
Prší
Zaklepeš na dveře, vypadnou z pantů
Přišlápneš psa
Osloví tě krasavice
Nabídka lákavá, cena nízká, ale
Chce se ti srát
Srát.
Prší

NARKOMÁNIE V ČESKOSLOVENSKU!

V Československu patří narkománie k jevům, které se- s pochybných prestýžních důvodů- ventilují jen vzácně. A když se tak stane, obvykle vyjde najevo, jaké mezery mají v základních znalostech o toxikománii i lidé, kteří by o ní s hlediska své profese měli vědět všechno. V "Učitelských novinách" vyšel před nedávnem obšírný článek náměstem vnitřní slovenské republiky Jána Krajčího.

Patří k těm několika rozběrům, ve kterých se objevují i statistické údaje. A tak se například dovidáme, že počet osob závislých na psychotropních látkách vzrostl na Slovensku oproti roku 1981 o 176 procent; v řadách toxikomanů výrazně stoupl podíl mladších. Želkového počtu evidovaných narkomanů je na Slovensku 87,4 procenta mladých lidí do 30ti let.

Údaje tohoto druhu, ačkoliv nevypovídají nic o poměrném zastoupení toxikomanů v populaci, signalizují nesporně alarmující tendenci. Tím nepochopitelnější je že mezi řádky Jána Krajčího, které analyzují nejrozšířenější formy toxikománie je patrná jistá uleva nad tím, že je na Slovensku a nepochybně i v Čechách nejrozšířenější tzv. sniffing, čili inhalování syntetických látek a-rospuštědel. Od čistících skvrn, přes odmašťovače až po bradovcové kapaliny. Jako závažnější formu toxikománie identifikoval Krajčí zneužívání léků; a s jistým ulehčením konstatoval, že klasické drogy se "u nás neužívají v takovém rozsahu, jako v kapitalistických státech". To ulehčení není vůbec na místě. Všechny formy toxikománie jsou samozřejmě zhoubné, ale při sniffingu- jak by se Ján Krajčí dověděl v každé západní protidrogové poradně,- spíše lidský organismus k vlastní zkáze nejrychleji a naprosto zaručeně! A i když se toxikoman ze závislosti na inhalaci chemikálií dostane, většinou je poznamenán na celý další život nemocnými játry nebo ledvinami. Fakt, že je v Československu právě tato forma toxikománie nejvíce rozšířená, by měl příslušné instituce a orgány alarmovat na nejvyšší míru.

II.

STRAŠNĚJI NEŽ LZE VYPOVĚDĚT

Jak jsme seděli v lokále
vedle sebe a proti sobě
dívali na sebe a kolem sebe
výčepní nám nosila nápoj lásky
a my se milovali.

Nikdo neviděl naší lásku
Nikdo ji nemal

Ani Ty ne !

II- . . . . - Výběr ze Svědectví roč. XII, číslo 41

poznámky k událostem

III- . . . . - Opět mo se svezku pro mne autorů poznámých - Pardon

KAREL KYNCL :

Příběh o zdravotní sestře a totálním básníkovi.

Frances Meachamová ve škole neměla ráda literaturu, a pokud jde o poezii, tu prý přímo napráviděla. A přesto se mělo stát, že jednomu malému národu kdysi pomohla zachránit dvě divadelní hry, a docela nedávno mu otevřela nesmírně bohaté zřídlo poezie, které by bez ní zůstalo na věky zanesené odpadky dní lidského neštěstí, zapomnění, zloby a hlouposti.

Říká-li "jednomu malému národu", vyplývá z toho, že jde o národ, který nemluví anglicky. Čímž se dostáváme k druhému paradoxu: jediný jazyk, který alečna Meachamová brilantně ovládá, je angličtina.

Láska však obvykle žádné velké lingvinistické znalosti nepotřebuje. A láska byla to láska, která mladou zdravotní sestru Frances Meachamovou ve válečné Británii přivedla k zájmu o Československo- nejprve v osobě mladého muže, který zde našel azyl při útěku před Hitlerem. Nedopadlo to dobře, ale zájem o malou zemi uprostřed Evropy ztroskotání osobního vztahu přežil. Byl dokonce tak silný, že Frances se po válce do Československa vypravila a pracovala tam v různých nemocnicích celých osmnáct měsíců.

Osud však jako by se rozhodl, že žádné lásce slečny Meachamové nedovolí naplnění. V únoru 1948 došlo v zemi ke komunistickému puči a o anglickou zdravotní sestru se začala zajímat tajná policie. Její agenti přicházeli brzo ráno a chtěli vědět mnohé: Proč je vlastně v Československu? Není špiónka? A když tvrdí že ne, nechtěla by policii trochu pomoci v její odpovědné práci? Má přece tolik českých přátel- co si s ní povídají o novém režimu? Nechtějí snad, aby jim zprostředkovala styk se Západem?

Slečna Meachamová nehodlala komunistické policii pomáhat ani slovem ani činem, a tak se rozhodla, že se vrátí domů. Ve své kabelce odvezla dvě divadelní hry, které ji svěřila herečka a spisovatelka Olga Scheinpflugová, žena zesnulého velkého spisovatele Karla Čapka. Hry, které by jinak pravděpodobně skončily v kamnech nebo v policejním archivu.

Kromě toho se jí s pomocí jiných podařilo ze země dostat mladého profesora, který stejně jako mnoho jiných Čechů v té době dospěl k názoru, že v komunistickém režimu nemůže žít. Ano, uhodli jste, také tento- v očích nových československých úřadů neodpustitelný- trestný čin spáchala Frances Meachamová z lásky. A dalo se říci: do třetice všeho zlého- ~~stingra~~ po mladém Čechovi ve válečné Británii a po jeho zemi zklamal Frances i antikomunistický profesor. Ukázalo se, že sice nemá rád komunismus ale zato miluje fašismus. Slečna Meachamová byla- a dosud je- toho názoru, že mezi oběma "ismy není příliš velký rozdíl", a rozešla se s ním. Z mladé zdravotní sestry se pomalu stávala dnešní "reluctant spinster"- což je autentický termín Frances Meachamové, který svědčí o jejím smyslu pro humor a sebeironii a také o její pozoruhodné životní rovnováze.

Myslím, že každému člověku by popsané životní zkušenosti stačily na to, aby do konce svého života zanevřel na všechno československé. Slečna Meachamová však není "každý člověk". "Je to tak krásná země a poznala jsem tam tolik báječných lidí," říká, "že na ně nemohu zapomenout." Dodnes si s některými ze starých přátel dopisuje, zejména s bývalou pacientkou, která koncem války přivedla ~~na~~ v anglické nemocnici za jejího dohledu na svět dítě. Před šesti lety ji v Československu navštívila a za této návštěvy se odehrál jeden rozhovor. Zdánlivě banální, ale jeho důsledky měly vstoupit do dějin československé literatury. A vlastně do dějin evropské literatury.

"Kde v Anglii bydlíte, slečno?", zeptal se tehdy jeden muž Frances Meachamové, a hodlal tím zřejmě zahájit odrůdu britské konverzace o počasí.

"Blízko města, které se jmenuje Ipswich," odpověděla slečna Meachamová.

"Ipswich?" zpozorněl muž. "Tam mám jednoho dávného blízkého přítele. V nemocnici."

Ted zase zpozorněla slečna Meachamová: "Já v Ipswichské nemocnici pracuju."

"Jenže můj přítel není v obyčejné nemocnici. Je v ústavu pro duševně choré. Už skoro třicet let."

"V St. Clements Hospital?"

"Áno, tam. Je to český básník. Jmenuje se Ivan Bla^{tný}."

Nezávidět poezii- nebo se o ní aspoň nestarat- je jedna věc. Tragický osud člověka je věc druhá. Slečna Francis Meachamová s dojetím vyslechla curriculum vitae stredo-evropského dítěte naší doby:

"Ivan Blatný se narodil rok po první světové válce, jako mladý muž prožil nacistickou okupaci své země a druhou světovou válku, pak se naděchl k životu - a musel zadržet dech, neboť v Československu došlo ke komunistickému puči. Náhodou byl v té době s delegací československých spisovatelů v Británii a rozhodl se zde zůstat. Ve vysílání BBC to odůvodnil takto: kultura v Československu upadá, básníci jsou nuceni psát jenom optimistické verše, strana zasahuje do uměleckého života i tvorby. Byla to pravda, i když jenom částečná. V následujících třiceti letech se mělo ukázat, že zásahy do umělecké tvorby jsou jenom okrajovou činností komunistické strany: její kladivo dopadlo tak nebo onak doslova na každého z patnácti miliónu občanů země a její srp požal životy a existence nepřehledných zástupů. I kdyby to však Ivan Blatný počátkem roku 1948 mohl tušit, pravděpodobně by přesto své rozhodnutí emigrovat odůvodnil stejně:

stranickým atentátem na literaturu. Neboť jediným cílem jeho života byla poezie; bez ní tak jako tak nemohl existovat. Dalšíh šestatřicet let, tedy až do dnešních dnů, existuje vlastně jenom prostřednictvím poezie... ale k tomu se dostaneme, nebudeme předbíhat.

Ve své druhé básnické sbírce vyjádřil kdysi třidvacetiletý Blatný svůj existenciální pocit v těchto verších:

Život plný malých nepříjemných
příhod
Ztracených klíčů hádek jednání
s úřady
Deštivý život s průvodem listonošů
nesoucích předvolání

To bylo uprostřed největší války světových dějin. Když skončila, ovládl i básníka nádherný pocit uvolnění a nových nadohledných obzorů, nad nimiž se klenula duha. Jeho čtvrtá /nepočítáme-li dvě knížky pro děti/, kterou vydal roku 1947 jako osmadvacetiletý, je nadepsána "Hledání přítomného času". Nenašel je; přítomný čas si místo toho našel Ivana Blatného. V Československu, kde lidé více než kdekoli jinde hledají národní identitu v literatuře, byl slaven jako nesporný kandidát na jedno z nejpřednějších míst na poetickém vrcholu. Když se však rozhodl zůstat v Británii, rozpoutal se nejprve zhěsilý pokřik dovedně organizovaný novou "vedoucí silou" země, komunistickou stranou. "Blatného čin se jeví jako nízkost: politická, básnická a lidská... jako dokonalá sebevražda někoho, komu jsme doneášva říkali český básník", napsali ve svém prohlášení pražští spisovatelé. "Ivan Blatný od svého vstupu na cizí půdu navždy zemřel pro českou literaturu." Straničtí novináři psali a říkali totéž, jenom poněkud méně gramotně: "Zrádce", "nízký člověk", "Jidáš", "odrodilec", "sketa". V řevu sdělovacích prostředků se jaksi vytratilo, že "zločin" básníka Blatného spočíval ve zce la nevinné skutečnosti: v tom, že se odmítl vrátit do země, kde s dobrým svědomím nemohl žít. Po hluku následovalo mrtvé ticho. Orwellův román "1984" vyšel teprve krátce předtím a vědělo o něm jen málo lidí, ale řada jeho "nonpersons" ovšem už mnoho let žila v Sovětském svazu. Ivan Blatný se stal jednou z prvních "nonpersons" v Československu. Z veřejných knihoven zmizely jeho knihy, z dějin literatury a ze stránek časopisů bylo vymazáno jeho jméno, přestalo se o něm mluvit. Přestal existovat.

Na první pohled jakoby starozákonní kletby, jež za ním byly zpočátku vysílány, měly na Blatného další zřetelný vliv. Jakoby šlo o jakési komunistické woodoo. Zhaven kořenů, poplíván a zatracen se nedokazal přizpůsobit životním poměrům v cizí zemi. A navíc - začalo se mu zdát, že ticho, jež se na něho sneslo po nadávkách, signalizuje cosi zlověstného. Snad únos zpět do Prahy, uvěznění, smrt. Citlivost a fantazie, tyto nepostradatelné vlastnosti básníka, se postavily proti němu a nenašel se nikdo, kdo by se o tohoto bezbranného člověka postaral. Za necelé dva roky pobytu v Británii se musel uchýlit do ústavu pro duševně choré. Nad básníkem i člověkem Ivanem Blatným se zavřela voda.

Frances Meachamová vyslechla tento příběh s dojetím, ale nespokojila se s povzdechem a vlhkými očima. Jedna z jejích prvních cest po návratu domů vedla do ipswichské St. Clement's Hospital. Požádala tam o rozhovor s pacientem Blatným.

"Oni tu někteří pacienti kradou," vysvětluje Ivan Blatný. "Hlavně cigarety a cukroví. A také je tu jeden, kterého fascinují bílé nepopsané papíry, stejně jako mne. Jak může, vezme mi je a začne po nich čmárat. Stejně jako já. Úsměv : byl to další šibeniční vtíp.

"A co ošetřovatelé ? Vyhazují vám teď ještě někdy vaše rukopisy ?"

"Jenom málokdy. Ale to nevadí, Já zase napíšu jiné verše... O tom se snad vůbec nezmiňujte, vypadalo by to, že si stěžuju, ale já si namouduši vůbec nestěžuju. Já jsem tady šťastný."

"A nebyl by jste ještě šťastnější jinde ? Třeba někde, kde by jste měl z okna výhled na moře ?"

Poděšený pohled: "Ne, ne, rozhodně to ne! Oni někdy říkají, že sem do St. Clement's Hospital nepatřím a že mě převevou do Claclon on Sea. Ale to by bylo hrozné... Tady jsou vysoké stromy, park, prostor..."

Prostor "lunatic asylum", jak zní hrubé označení instituce, v níž Blatný strávil převážnou část svého života, se mu stal skutečným "asilem" bez onoho derogativního adjektiva. Ale právě jenom tento asil, v ipswichské St. Clement's. Každá změna je zlověstná, brozivá.

"Dosud nejsem anglickým občanem," říká Blatný. "Kdyby mě deportovali - myslíte, že bych skončil ve vězení ?" Úzkostlivý pohled. Stará noční míra se opět vynořila z podvědomí.

"To je nesmysl. Váš si přece nikdo nemůže dovolit deportovat."

"Doufáme..."

Neřekne, že před několika málo lety to vůbec nebyl nesmysl, ale reálná nebezpečí. Že tehdy někteří nevědomí lidé skutečně uvažovali o odsunu nemocného člověka bez státní příslušnosti do jeho rodné země. Naštěstí od toho šíleného nápadu brzo upustili. Úzkost však přetrvává: "O těch vyhozených verších opravdu nepíšte. Na těch nezáleží."

"A na čem vlastně záleží ?"

"Na poezii. Na životě jako takovém. Na tom, aby člověk byl schopen překonat depresi. Aby člověk nikdy neměl smutek."

"Dáří se vám to ?"

"Ne vždycky. Dnes ano. To je nádherné, že jste přišli. Dnes jsem v sedmáctém nebi."

"V sedmáctém ? Vy je máte očíslované ? Které je nejvyšší ?"

"Maximum neexistuje," říká Ivan Blatný.

"To konverguje k nekonečnu." Zamyslí se a pak dodá: "Já mám rád život." Pauza a potom znovu: "Já mám rád život." A uvědomuju si, že nemohu spáchat sebevraždu. Smrtelná dávka luminalu je dvacet tablet, ale i kdybych se k nim dostal, na mne by to asi nepůsobilo. A skočit z nějaké vysoké budovy ? To bych se mohl jenom roztrástit a přežít." Nová pauza : "Já mám rád život."

"Až ho přestanu mít rád, bylo by dobré, kdybych dostal euthanasii..." Nejdelší pauza ze všech a potom zřista-jasna úsměv: "Zatím se hodlám řídit podle Shawovy hry

"Back to Methusalem": dlouhý, dlouhý život."

Předávám Blatnému obsírnou esej o něm a o jeho poezii, která koluje po jeho rodném Československu v tzv. samizdatech : neustále dalšími zájemci přepisovaná na psacích strojích. Starý básník je vzrušen: "Tak na mně opravdu nezapomněli..."

Když to znova a znova přepisují, musí mě mít přece rádi, nikdo je k tomu nenutí... Přečtu si to hned dneska večer, až zhasnou světla. Půjdu na záchod, tam je klid."

Náhle se zarazí : Je to vlastně trapné, že z toho mám takovou radost. Vypadá to, jako bych byl megaloman, nemyslíte ?"

"Nemyslím."

"Ostatně," usmívá se Ivan Blatný, "křesťané říkají 'Miluj bližního svého jako sebe samého.' To vlastně znamená, že sebeláska je nejvyšší stupeň lásky."

Fotograf k němu napřáhl ruku s expozimetrem, aby změřil intenzitu světla v dosti tmavé místnosti. Blatný se podívá na přístroj a nahlas přečte jeho značku: "Lunasix".

A potom řekne: "Expozimetr Lunasix- by se měl používat jen při světle luny..."

Zároveň další básně? In-lunatic asylum? Pětašedesátiletý člověk, básník, jemuž se za neuvěřitelnou cenu podařilo stát se totálním básníkem, svrchovaným orgánem poezie, odchází zpět do svého azylu psát další verše své nekonečné životní básně. Pochroumané housle, které neztratily nádherný zvuk.

Jeho tvorba dnes vychází v češtině- v samizdatech i v tištěné podobě v exilových nakladatelstvích, něco vyšlo v německém překladu, norská televize uvedla některé

jeho věci v norštině. Možná, že Elatného objeví časem i britští čtenáři. Neobjeví-li-
bude to jejich škoda.

V St. Clement's Hospital v Ipswichi tryská poetický pramen, který trochu připomíná
vnitřní monolog Jamese Joyce. Také on byl emigrant, člověk mimo vlast. Neměl ovšem
/a nepotřeboval/ zdravotní sestru Frances Meachamovou, která nemá ráda poezii.

Bez udání pramene.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ukázka ze sbírky Ivana Elatného - Paní Jitřenka Vydal MELANTRICH 1940

Dalako v říjnu

Radosti, kde jsi?... Sbohem vlaje
a já se stále ohlížím
po zlatých údech v listí ráje,
jež vláček proměňuje v dým.

Radosti, kde jsi?... Tebe slaví
i smutné básně. Právě ty.
Ty, jejichž vlas se sklání, tmavý,
pod hřebenem v ruce tesknoty.

Procházka řečí

Nese amforu a pojednou se vznáší
diamant píšťalky na rtech ...

Navečer pak češe písek hřebenem
oblohy měknoucí a sladké
jak pastel trávy, právě posečené.

Holube,
holube z hedvábí !

Mrtvý pes

Víd, že si ještě vzpomínáš
na tuto smutnou zem,
že ještě její vůně máš
v čenichu básnickém ?

A já, jenž o životě vím
skoro jen t o, co ty,
jsem tu teď sám se zmatkem svým
u džbánku tesknoty.

Jen tím se těším, že můj čich
se také nemýlí
v hodinách vůně v alejích
když tiše odbýly.

Zemilovaná básně

V kterémkoliv století a v kterémkoliv městě
otvírá někdo okno a toulá se očima
po spleti zidek a dál -
jako by sledoval včelu...

Jako by sledoval včelu
slovenskými cintoríny,
v které se mění její zahrádky,
až na ovocný trh, kde usedá
na rozřiznutou hrušku.

V tekutém okně

Paní, která právě spala,
aby se probudila krásnější
přichází k oknu,
rozhlíží se,
zvedá k ústům střechy svého města,
ještě zlaté,
ještě plné vlasů vodní mytologie,
neboť sprchlo
na její sen.

Vánoce v malém starobylém městě

Celou noc padá bez ustání
na střechy smrt jak něžná věta,
klíčnice osamělá chrání
svým hustým svazkem brány světa.

Neslyšet, nezmat, zámky moje,
mluvit jem s kružbou, která bělá
a naklání se do pokoje
po křídle sněhu od kostela.

Malá básně

Váhu včely, skryté v sladké hloubi zvonku,
změř si na prohnutí a na vzdechu stonku,
tak jak zřídlo je každé básníkovu
z prachu očištěné, jiné totéž slovo
na sensibilitě, jež se zlehka chvěje,
když ji malá přesná básně ústa hřeje.

Povzdech

Na pláštve úst si vzpomínám
dívek, jež hovořily.
Sklo křídel bystrin zní až k nám
a v krvi, moji milí.
Vždyť je to jenom čeština,
vnořená do studánky.
Jak cizí číst však začíná
s p o l e č n ě k rutě stránky !
/Říjen 1938/

Dach

Když hrůvy barev
večer ukonejší
a prstům kerů
rozdá smyčce šum,
pozdravuj, větře
tu nejněžnější !
Zlatníku jisker
doleť k jejím rtům !

Když nočním chodcům
ztichne hudba vnější
a led a zlato
staví brány smím,
pozdravuj, větře,
tu nejkrásnější,
mech se svých křídel
vlož na její dům !

Ať v síních krve své tě uslyší
ta nejtíšší.

Mléko poesie

Bylo to v krajině slunečné,
v krajině liduprázdné.
Tam v úlu přirovnání všechno se podobalo
a se všech stran se snášel
sních něhy věcí.

Tvůj vlas jak zámek, plný síní,
slavnostní, opuštěný si přivolával půlnoc
a plná chutí byla ústa tvá
a plný závěsů komnaty tvého masa,
kde zlato sadaří mi v kusech zvonko.

Bylas jak jitro v září;
pelíšky zahrad teplé,
stále okrouhlejší;
jako koš jablek, stříbrem rozřiznutých.

Bylas jak linie věty,
jak vločka verše, zvolna padající,
když četli chlapi v parcích knihy básníků,
spád hudby rozmáchnutím ruky stíhající,

až tam, až tam,

kde s blankytem ticha se stýká . . .

Vločka na cestách

Na noci zasněžilo,
jež nastrádal váš vlas,
a zvonky teskných saní
si prozpěvují zas.

Tak asi budem v ráji
po kerích tancovat,
potulni muzikanti
všech vancí budou hrát.

Půjdem tam strmou cestou,
padneme únavou
a temné víry spánku
nám zazní nad hlavou.

Ráno se probudíme
když někdo zacinká :
Bude to svatý Petr
anebo maminka.

Chlapec se dívá k podzimnímu nebi

Mocí tak nyní na podzim jak tažní ptáci
světelnou ryhu na obloze rýt
a doletět až tam, kde slunce rozpaluje
zralou a těžkou hrušku Afriky !

O kovu boků jejích dcer jsem sníval,
o mase, máčeném konžskými přejemi,
anebo zase ženy Nubie,
po něžné hnědi chutnející,
viděl jsem brázdit Řeku gazelí.

3.3. 1988

Vážení, pane Stachu a Liperte !

Právě jsem dočetl váš článek z časopisu Signál č. 9 s názvem "DIALOG O NECEM JINEM aneb CO NA SLUŠOVICE NEPLATÍ". Přítel si jím zkazil náladu už v práci. Mne to čekalo teď. Pánové, běžte raději do Slušovic kydat hnůj. Odpovídalo by to vaší práci v redakci a bylo by to užitečnější pro nás pro všechny. Nejen že váš článek je hrubé překrucování událostí a má demagogický charakter, ale je nanejvýš urážlivý vůči osobě Stanislava Devátého.

Osečujete ho z bůhvíjaké plánované akce na poli lidských práv, z toho, že si libuje v roli mučedníka atd.

Mimocheden; k té plánované akci : S. Devátý pracuje ve Slušovicích čtyři roky. Stane se mluvčím CHARTY 77 a záhy přijde pracovní přeložení do Popradu.

Zajímavá skutečnost. Náhoda ?

Nebudu se rozepisovat o jednotlivostech. Musel bych psát téměř o každé větě.

A taky nechci mrhat energií na tak marnou věc, jakou je vaše svědomí.

Zdůrazním jen, že s přítelem jsme CHARTU 77 nepodepsali.

Loučíme se s vámi slovy :

J A K D L O U H O J E Š T Ě ! ! !

V Havířově

K původním dvěma podpisům
se připojilo dalších
dvacet.

+

Dopis zaslán na adresu redakce časopisu Signál.

PETER ORLOVSKY, JACK KEROUAC, WILLIAM BURROUGHS, TANGLE, 1957
PHOTOGRAPH BY ALLEN GINSBERG

me & cousin 35 William Burroughs & 3 Tanager Beach March-April 1957 by Allen Ginsberg 31